

(Tato je krátká jako sen, který ji vyvolal):

Vrásčité tváře, kloubnatá pěst, vědomí, přijímající sílu těla, slovo, stanovené mečem.

V blátivé cestě předjaří, pomalých nohou, morda otevřená, kabátec s nevítanou skvrnou krve, plouží se, ubohý vychrtlínek, a vzlyká únavou.

Snad zpaběrkuje trochu odpočinku, sedíc na smrkové kládě, čelist klektá s prázdným klasem loňské psárky. Nic, ani lístečku, zledovatělé větve, prázdná vůně pečínky z dalekého stavení.

Bude mu několik hodin ještě souzeno vláčet svých údů, než potká člověka.

Ztěžka oddychuje, leží před vraty stavení. Na zídce pasáček roztlouká ořechy.

Poženu jej dál neb utratí dle libosti?

Cestou zchromlý, žádá si poshovení. Neudrží džbán, by přijal podávané mléko. Útlou dívčinou podpírán, přijat jest pod střechou, po hrubém omytí usíná v kožešinách.

Věru, pramálo stačilo a zahuben byl spíše rukou zdejších lidí, klonících se k zášti a nedůvěře, nežli jeho cestou.

Poptáváním vytrhován polomdlobám.

Zvolna odkrajuje slova pro spokojenost zvědavců, kterým slyšeti o hrůzách, pravdaže vzdálených, velmi se zamlouvalo.

Nechme jej s pokojem, ať opevní masem vystouplé kosti, kdyby nyní chtěl pozdvihnouti meč, vysmějí se mu a vtisknou v dlaň vyšívací plátno.

Zvědavé prsty snímají halenu, omývají ránu, nesměle zkoušejí jemnost cizincovy tváře.

Dívčinu panenskou líc probarvil záchvěv pokušení.

Snad chtěla by sýkora létat a štěbetat s hejnem odřených krkavců.

Trudné je čekání. Pomalý den se prolhává k dalšímu, jež stejně tak bude pustý a nekonečný.

Čekat. Toť soupeř právě tak silný jak naše nenávisť, touha a nedočkavost.

Pozvednout zbraň a bratr bratru hlavu sráží.

Však je mi dáno sbírat zrnka písku na zahrnutí dlouhé chvíle.

Hoří mohutné hranice z kamene a dřeva, dým rozplývá se, za každým oknem vítr brnká na oprátku, oč šťastnější mrtvý.

Směňme, bratře, ty zde, já odešel bych.

Prázdný čas.

Kdy bude noha bloumati v polích, blátem obalený střevíc, holátka v hnízdě, něha hrdlořezů.

Modlitby tučných páterů, sádelnatý otčenáš, nouze uzeného masa, prožrané odpustky.

Zpovědnice, chroupání červotoče.

Blouzní, odstrkává lék, svírá jej přespříliš bylinný obklad, horečka, volnost, svobodné přeludy.

Půl tuctu dní a otevírá oči.

„Ach, jak je krásný.“

Se zaujetím bláznů mladička lazebnice horoucím dechem přiohřívá lásku právě zrozenou.

Tisíceré díky, že není mým právem ni povinností vpraviti jí rozum do pomatené hlavinky, jejích pět prstů levé ruky hladí skrář vlka sekaného mnohým ostrím, pozdržím svou moudrost a nechám ji prožít trpkost slast přemáhání doufání i bolest prvních lásek.

Tvořme svými těly i dušemi přepevné rámě, aby mládí nepadlo a nezhylo. Ale Bůh mi odpusť, pokud bych chtěl z jejich cest činit rovinu a zametati štěrk.

Vlk odchází, na kůži dravce dech cinká ledovými krystalky, pokojná vychřice.

Mládě po šlahounu ostružiní ztéká starou skálu, na vrchol nevidí, ale obludná vytrvalost nutí jej lámat nehty ve spárách plných mechů a nečistot.

Co je nám po těch, kteří, mysle to s námi dobře, vážou nám řetězem kotníky, kdo ptá se na jejich zkušenost.

chuť prvních poučení.

Teď sýkora nad miskou kaše chroupe myšlenky. Jiskra byla hozena, troud doutná, spirálka dýmu, neuhasne.

V mládí zdá se být snad život nekonečný a přec tak blízko schylování dne a roků.

Co zbývá jiného, než co možná plně využít podzimní slunce, věřit, že dočkáme se příštích jar, usínati v poledním jasu červnového žáru.

Těch příslibů!

Pokusíš-li se poodhrnout závoj zítřka, je veta po blaženství.

Avšak únava okrouhá na kost naše potřeby a žádost, nic v té chvíli nám není bližší než koutek ticha za větrem a jak život vrací se do svalů a tkání, prožitek přiklání se k ráji.

A zatím dívka přijímá rozhodnutí z ošatky sudiček.

Snad utone či se zachrání ve vírech stárnutí.

Prvním soumrakem zastižena vně zdí otcova hradiště, zchystává sobě lože. Spí klidně, chráněna příkrovem pošetilců.

Nezvyk v životě válečnickém jí v rozbřesku znesnadňuje úsměvem vítat den. Kapucí z beránka chrání se, než zažehne oheň. Podrápané dlaně hřeje u plamenů, chrastí nalámala z šípků.

Jakýsi hadrník poskakuje podélní cestou a hlasitěji nežli píská on, hvízdá jen jeho prázdný břich.

Svět zdaremněl. Hrdost se rozpouští v nezdarech, pelichaná peruč obtížně odolává větru.

Zvon kapličky, zvon malomocných.

Zastav, smrtelníku, před odrazem zřítelnic, přiznej, co v tobě nejhoršího, zdvihni dobré ku pohledu každého, jinak jisto, že blbnout nám údělem ve věčných šrůtkách a přenicích. Tupé čenichy s drolivou čelistí, mozek moudrý, žel, nepoužíván. Ještě se divíš, že tupost je stálá až bytní?

Což sám si nebyl zrovna takový?

Že trvalo dvě desítky let obměnit své zvyklosti, což krátká doba?

Sedmého dne odpočíval, snad smutný, jistě vedoucí, však odpovědi některé sám před sebou ukryl.

Cožpak lze býti moudrým a skotačit jak dítě?

Kdy bylo zmizení dcery vysvětleno útekem?

Ponoukána srdcem ke spěchu, skryje ohniště sněhem a prochládá na cestě právě započaté.

...ti co jej znali, zdráhali se přiznat, že ratolesti hospodář pramálo želel. Snad mávl rukou, možná pousmál se nad ztrátou hladového krku, jalový život že mu nechybí a silných paží ještě dost...

Jisto však, že dívka jeho lhostejnosti nepomyslela a já ji nechám v nevědomosti.

Konec

